

Եղիշե Չարենց

Աչքերիդ վճիտ...

Աչքերիդ վճիտ ու թաց կապույտում
Ժպիտը ոսկի.

Մայրամուտային մշուշը տրտում՝

Այտերիդ վրա.

Եվ, որպես շուկ չքաղված հասկի,

Մեր հոգնած սրտում

Սպասումը, որ ցրտաբեր քամին

Հիմա կսուրա...

Ստվերներն իջնում ու փարվում էին

Դենքիդ, իմ հոգուն.

Մթնում էր հեռուն խանձված հոգու,

Որպես իրիկուն.

Երազները, քո՛յր, երանգներ էին,

Խամրեցին միգում,

Խամրեցին, հանգան մայրամուտային

Իրիկնաժամում մանուշակագույն...